సంసారంలో సరిగమలు

- తమస్విని

(ప్రతి సంసారంలోనూ వినిపించే రాగాలు..

కొన్ని సరదాలు, కొన్ని సరాగాలు,

కొన్ని సరసాలు, ఇంకొన్ని విరసాలు, మరికొన్ని విషాద గీతాలు..

వెరసి సంసారంలో సరిగమలు..!)

సంఘటన

"పిన్నీ! సుజీ ఉందా?"

డాబా మీదకి పాకిన సన్నజాజి తీగని వంచి మొగ్గలు కోస్తున్న నాకు శోభ గొంతు కిందనించి వినపడింది.

"పైన పూలు కోస్తోంది వెళ్ళు." అమ్మ చెప్పింది.

మెట్లమీదే శోభని కలుసుకుని ఆనందంగా చెప్పాను.

"పొద్దున బద్ధకంగా అనిపించి స్కూల్‌కి రాలేదు. ఇంపార్టెంట్ పాఠాలేమైనా చెప్పారా?"

"ఏమో ఎవరికి తెలుసు? నేనూ పోలేదు." నిర్లిప్తంగా చెప్పింది.

ఆ కంఠధ్వని తేడాగా ఉండటంతో శోభని పరిశీలించి చూసాను. పైకి మామూలుగా ఉన్నా, ఎందుకో బాధపడుతోందని అనిపించింది.

"ఏమైంది? ఎందుకలా ఉన్నావు?" అడిగాను.

దాని కళ్ళవెంట బొటబొట కన్నీరు కారింది. నేను కంగారు పడ్డాను. "మీ పిన్ని మళ్ళీ తిట్టిందా?"

శోభకి తల్లిలేదు. సవితి తల్లి. మంచిదేకాని కోపం ఎక్కువ. తనని అనవసరంగా తిడుతుందని శోభకి బాధ.

తల అడ్డంగా ఆడించి అడిగింది.

"మీ అన్నాయ్ పైకొస్తాడా?"

"ఊహూ!! వాడు గుంటూరు సినిమాకి వెళ్ళాడు." చెప్పాను.

"మీ అమ్మ?"

"రాదు. రాత్రి వంట చేస్తోంది. నాన్నకి కాళ్ళు నొప్పులు. పైకి ఎక్కరు. "

శోభ రెండు చేతులతో మొహం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవడం మొదలు పెట్టింది. నాకు కాళ్ళూ చేతులు ఆడలేదు. అంటువ్యాధిలా ఆ దుఃఖం నాకూ సోకి కన్నీళ్ళతో అడిగాను.

"ఏమైంది శోభా? ప్లీజ్ చెప్పు."

రెండు నిమిషాల తర్వాత మొహానికి కప్పుకున్న చేతులు తీసేసి, ఓణీతో మొహాన్ని తుడుచుకుని ఎర్రబడ్డ ముక్కుని ఎగబీలుస్తూ చెప్పింది.

"నేను ప్రెగ్నెంట్ అయ్యానే. నాకు నెల తప్పింది."

అదిరిపడ్డాను. చిన్న పల్లెటూళ్ళో పదో తరగతి చదువుతున్న నాకు నెలతప్పడం అంటే ఏమిటో, ఎందుకు తప్పుతుందో క్షుణ్ణంగా తెలుసు. కానీ శోభలాంటి తెలివైన పిల్ల ఈ పని చేయడం నచ్చలేదు.

"ఎవరు వాడు?"

"ఇప్పుడది ముఖ్యమా?" విసుగ్గా అడిగింది.

"మరి మీ నాన్నకి చెప్పి పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" ఆరాగా అడిగాను.

"చేసుకోను. నేను చదువుకోవాలి."

మరి చంటి పిల్లతో చదువు కుదురుతుందా? అసలే ఈ ఏడాది పబ్లిక్ పరీక్షలు కూడా." జాలిగా అడిగాను.

"నువ్వు రెండు నిమిషాలు నోర్మూసుకుని నేను చెప్పేది వింటావా?" అరిచింది.

"సరే చెప్పు."

"అద్దె పుస్తకాలషాపులో ఉంటాడే నిరంజన్. వాడు. మా పిన్నికి పుస్తకాలపిచ్చి కదా. రోజూ చదివిన వాటిని మార్చడానికి, కొత్తపుస్తకాలు తేవడానికి నన్ను పంపించేది. దాంతో వాడితో ఫ్రెండ్‌షిప్."

"ప్రేమ కాదా?" నిరాశగా అడిగాను.

"నిన్ను నోరు తెరవద్దన్నానా? మెల్లిగా నాతో స్నేహం మొదలుపెట్టి, తర్వాత ప్రేమ అన్నాడు. నాకు వాడిమీద అలాంటి ఫీలింగ్స్ లేవని చెప్పాకూడా. కానీ వాడు వదల్లేదు. నైన్త్ క్లాసంతా ఈ గోలే.."

"నాకెప్పుడూ చెప్పలేదే?"

"ఏమో! చెప్పాలనిపించలేదు. టెన్త్‌లోకి వచ్చాక ఓ మధ్యాహ్నం ఎవరూ లేకుండా చూసి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. నాకు బాగానే అనిపించింది. అదేరోజు రాత్రి మా పిన్ని మా నాన్నతో పెద్దగొడవ పెట్టుకుంది. టెన్త్ అవగానే నా పెళ్ళిచేయమని, ఖర్చులు, కట్నం మా మేనమామలని అడగాలని, మా పొలాలు అమ్మడానికి వీల్లేదని చెప్పింది. నాన్న ఏదో గొణిగినా గెలవలేక సరే అన్నాడు. నాకు ఉక్రోషం వచ్చింది. మర్నాడు నిరంజన్ దగ్గరకి వెళ్ళి 'నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా? బాగా చదివిస్తావా?' అని అడిగాను. వాడు సరే అన్నాడు, కాకపోతే టెన్త్ సెలవుల్లో మా ఇంటికి వచ్చి మా నాన్నకి చెప్తా అన్నాడు. నమ్మాను... బైటుండి రెండునెలలైందని ఇవాళ గుర్తొచ్చింది. మనూళ్ళో అయితే నేను అందరికీ తెలుసని గుంటూరు వెళ్ళి గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్లో చూపించుకున్నాను. నెల తప్పిందని చెప్పారు. నాకు పదిహేనేళ్ళే కాబట్టి చిన్నవయసులో ఇట్లా చేసానని డాక్టర్ బాగా తిట్టింది. మా నాన్న వచ్చి సంతకం చేస్తే అబార్షన్ చేస్తానంది. నాన్నకి తెలిస్తే చంపుతాడని ఏడుస్తూంటే, నర్స్ దూరంగా తీసుకెళ్ళి, 'వెయ్యిరూపాయలు ఇస్తే అబార్షన్ చేస్తాన'ని చెప్పింది."

నేను నోరు తెరుచుకుని చూస్తూండిపోయాను.

"బస్ దిగి సరాసరి ఆ వెధవ దగ్గరకి వెళ్ళి విషయం చెప్పి వెయ్యిరూపాయలు ఇవ్వమన్నాను. దరిద్రుడు ఒక్క రూపాయికూడా లేదన్నాడు. ఇంక నీ దగ్గరకి వచ్చాను."

"వెయ్యి రూపాయలంటే మాటలా? నా దగ్గర ఎందుకుంటాయి?"

శోభ నా చెయ్యి పట్టుకుని ప్రాధేయపూర్వకంగా చెప్పింది.

"ప్లీజ్ సుజీ. నువ్వే హెల్ప్ చేయాలే. ఈ విషయం నీకు తప్ప ఎవరికి చెప్పినా ఊరంతా టాంటాం వేస్తారు. నువ్వయితే మంచిదానివి. అందుకే నీకు చెప్పాను. ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటి పిచ్చి పని చేయను ప్లీజే. మా పిన్నికి తెలీకుండా మా నాన్న పదిరూపాయలకి మించి ఇవ్వలేడు. ఆ పదికి కూడా వంద ప్రశ్నలు వేస్తాడు, ఎందుకు? ఏం చేస్తావు? ఇంట్లో తిని నడిచి బడికి వెళ్తావుకదా ఇంక డబ్బులెందుకు? అని సతాయిస్తాడు. వెయ్యిరూపాయలు అడిగితే ఆయన గుండె ఆగిపోతుంది."

"వెయ్యిరూపాయలంటే నాకూ చాలా ఎక్కువ. కారణం చెప్పకుండా ఇంట్లో ఇవ్వరు. ఏం చెప్పాలి? ఐనా నువ్వు మూడొందలు ఇస్తానని బేరమాడాల్సింది." చెప్పాను.

శోభ నావంక కోపంగా చూసింది కానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు. నేను కొద్దిసేపు ఆలోచించి చెప్పాను.

"మా అమ్మవాళ్ళూ, ఇంటికొచ్చిన చుట్టాలు ఇచ్చిన డబ్బులు ఒక కవర్‌లో వేసి దాస్తున్నాను. పిల్లకుప్పెలు కొనుక్కోవాలని కోరిక. మా అమ్మ కొనిపెట్టనని చెప్పింది. కూడబెట్టిన డబ్బులతో పిల్లకుప్పెలు, పాపిటిగొలుసు కొనుక్కుందాం అని చాలా రోజులనించి దాస్తున్నాను. అందులో చూస్తా ఎంతుందో."

శోభ మొహంలో వెలుగు కనిపించింది. ఇద్దరం కిందకి వెళ్ళాం. నా ట్రంక్ పెట్టెలో బట్టల కింద దాచిన చీరల కవర్ తీసి మంచం మీద కుమ్మరించాను. ఒకట్లు, రెండ్లు, ఐదులు, పదులు, అరుదుగా ఇరవైరూపాయలనోట్లు రాలాయి. ఇద్దరం కలిసి వాటిని విడివిడిగా విడదీసి, లెక్కపెట్టాం. ఏడువందల అరవై మూడురూపాయలున్నాయి.

అంతమొత్తం జమైందని నేను నమ్మలేకపోయాను. మా ఢిల్లీ బాబాయ్ వచ్చినప్పుడు ఇచ్చిన మూడువందల మూలంగా అయియుంటుంది.

"ఇంకా రెండువందల ఏభై కావాలి." శోభ నిరాశగా చెప్పింది.

నేను మా అమ్మ దగ్గరకి వెళ్ళి చెప్పాను.

"అమ్మా! ఇవాళ నేను స్కూల్‌కి వెళ్ళలేదుగా. పరీక్ష ఫీజ్ రేపటిలోగా కట్టాలని చెప్పారుట. నూట ఏభైరూపాయలు. శోభ వాళ్ళ పిన్ని ఇవ్వనని చెప్పిందిట. అందుకని అది ఏడుస్తోంది. పాపం దాని ఫీజు కూడా కట్టమ్మా."

అమ్మ ఎర్రబడ్డ శోభ కళ్ళు, మొహం చూసి ఏమనుకుంటుందో ఏమో బీరువాలోంచి మూడువందలు తీసి నాకిచ్చి, శోభతో చెప్పింది.

"ఇది అప్పుగా ఇవ్వడంలేదు శోభా. ఎలా తీర్చాలా అని భయపడకు. ఇద్దరూ బాగా చదివి ఫస్ట్‌క్లాస్ తెచ్చుకోండి."

సమస్య చాలా సులభంగా పరిష్కారం అవడంతో శోభ తేటగా నవ్వింది.

"నువ్వింకో సాయం చేయాలే." బయటకి వచ్చాక చెప్పింది.

"ఇంకా ఏంటి?" చిరాగ్గా అడిగాను.

అది చెప్పిన మాటలు విని గుండెల మీద చేతులు వేసుకుని చెప్పాను.

"అమ్మో! మీ ఇంటికి వచ్చి మనిద్దరం కలిసి చదువుకుంటాం అని నిన్ను మా ఇంటికి పంపమని మీ పిన్నిని పర్మిషన్ అడుగుతాను కాని నీతో గుంటూరు మాత్రం రాను. మా నాన్నకి తెలిస్తే చంపి పాతేస్తాడు."

శోభ ఏడుపుగొంతుతో చెప్పింది.

"ప్లీజే. అదెలా చేస్తారో, పొట్ట ఎంత కోస్తారో నాకు తెలీదు. ఒక్కదాన్నే బస్సెక్కి ఇంటికి రాగలనో లేదో!"

నేను మళ్ళీ కరిగిపోయాను.

మర్నాడు నేను స్కూల్‌కి రెడి అయి, మా అమ్మకి మధ్యాహ్నం లంచ్‌కి ఇంటికి రానని చెప్పి, బాక్స్‌లో అన్నం, ఆవకాయ పెట్టుకుని శోభ ఇంటికి వెళ్ళాను. వాళ్ళ పిన్ని బయటే ఆకు కూరలు కొంటూ కనిపించింది. వినయంగా అడిగాను.

"పిన్నీ నాకు లెక్కల్లో డౌట్స్ ఉన్నాయి. శోభకి లెక్కలు బాగా వచ్చు. దాన్ని రెండురోజులు మా ఇంటికి పంపిస్తావా? కంబైన్డ్ స్టడీ చేస్తాం. పరీక్షలింకా నెలకూడా లేవు."

ఏ కళనుందో ఆవిడ తలూపి చెప్పింది.

"అట్లాగే. మధ్యాహ్నం అన్నం బెల్లుకి కూడా మీ ఇంటికే తీసుకుపో."

"సరే పిన్ని" ఆనందంగా చెప్పాను.

శోభ స్కూల్ బేగ్‌తో వచ్చింది. ఇద్దరం బస్టాండ్‌కి వెళ్ళి గుంటూరు బస్సెక్కాం. బస్‌లో ఎవరైనా కనబడి అడిగితే ఏం చెప్పాలా అని దాదాపు అరడజను అబద్ధాలు ఆలోచించుకున్నాం. కానీ బాగా రష్‌గా ఉండటంతో ఎవరూ మమ్మల్ని పట్టించుకోలేదు.

బస్ దిగాక రిక్షాలో ఇద్దరం గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాం. ఆడవాళ్ళ విభాగంలో శోభ ఆ నర్స్‌ని వెదికి పట్టుకుంది.

"డబ్బులు తెచ్చావా? ఈ అమ్మాయికి కూడా కడుపు తీయాలా?" మొరటుగా అడిగిందా నర్స్.

నాకు కోపం, సిగ్గు, ఆవేశం ఒకేసారి కలిగాయి. 'ఛీ ఏమిటీ ఖర్మ' అనుకున్నాను. శోభ నా మొహం చూసి కంగారుగా చెప్పింది.

"ఛీఛీ. నా ఫ్రెండ్‌ని తోడు తెచ్చుకున్నా అంతే" బేగ్‌లోంచి డబ్బు తీసిచ్చింది.

"సరే, మధ్యాహ్నం రెండింటికి డాక్టరమ్మ భోజనానికి వెళ్తుంది. అప్పుడు పిలుస్తా. అప్పటిదాకా ఆ చెట్టుకింద కూర్చో" చెప్పి ఆ నోట్లని జేబులో పెట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది.

"సారీనే. ఏమీ అనుకోవద్దు. నా మొహం చూసి ఊరుకో" శోభ బతిమాలుతూ చెప్పింది.

ఇద్దరం నర్స్ చూపించిన చెట్టుకిందకి వెళ్ళి కూర్చున్నాం. ఇద్దరికీ వాచీలు లేవు. దాంతో టైమెంతైందో తెలీదు. ఆకలేసినా ఆ వాతావరణంలో తినబుద్ధికాక బాక్స్‌లు బయటికి తీయలేదు. మౌనంగా కూర్చున్నాం.

సుదీర్ఘ నిరీక్షణ తర్వాత ఆవిడ వరండాలోనుంచుని శోభని పిలిచింది. శోభ బిక్కమొహంతో బేగ్‌ని నాకిచ్చి వెళ్ళింది.

మా ఊరివాళ్ళు ఎవరైనా చూసి మా నాన్నకి చెప్తే ఆయన చంపేస్తాడు. ఈ శోభ కోసం ఎందుకు ఈ నరకంలోకి వచ్చాననే పశ్చాత్తాపంతో నాకు దుఃఖం వచ్చింది. ఆ వాతావరణం చీదరగా, అసహ్యంగా అనిపించింది. శోభ మీద కోపం వచ్చింది. నిస్సహాయంగా ఎవరికీ కనబడకుండా ఆ చెట్టుకింద కుర్చున్నాను. దాదాపు ముప్పావుగంట తర్వాత శోభ నీరసంగా నడుస్తూ వచ్చింది. రెండు బేగులని భుజానికి తగిలించుకుని గబగబా దాని దగ్గరకి వెళ్ళి, చెయ్యిపట్టుకుని రిక్షా మాట్లాడి ఎక్కించాను. బస్టాండ్‌లో సిద్ధంగా ఉన్న మా ఊరు బస్సెక్కి కూర్చున్నాం. బస్సు దిగి మా ఇంటికి వెళ్ళాదాకా దారిలో ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు.

శోభని నా గదిలో కూర్చోపెట్టి మా అమ్మ దగ్గరికి వెళ్ళి చెప్పాను.

"అమ్మా! శోభ రెండు మూడురోజులు మనింట్లోనే ఉంటుంది. నాకు లెక్కలు నేర్పిస్తానంది."

"సరే, కబుర్లు చెప్పుకోకుండా బాగా చదువుకోండి" అమ్మ రెండు గ్లాసుల్లో కాఫీ పోసిచ్చి చెప్పింది.

ఆ గ్లాసులు తీసుకుని గదిలోకి వచ్చి తలుపుమూసి గడియపెట్టి, మంచం మీద నీరసంగా వాలిన శోభకి ఓ గ్లాసు ఇచ్చి అడిగాను.

"బాగా నొప్పిగా ఉందా?"

దాని కళ్ళవెంట నీళ్ళు కారాయి.

''మా అమ్మే నిన్ను పూని ఈ సహాయం చేసింది సుజీ. నిన్న మీ ఇంటికి రాబోయే ముందు మన ఊరి చెరువులో దూకుదామనుకున్నాను. జనాలు తిరుగుతూండటంతో మీ ఇంటికి వచ్చాను. ఇక జీవితంలో ఇలాంటి వెధవపని చెయ్యను. బాగా చదువుకుంటాను. సైంటిస్ట్ అవుతాను'' కాఫీగ్లాస్ పక్కన పెట్టి ఏడవసాగింది.

''ఊరుకో. అంతా మంచేగా! కాఫీ తాగు. నర్స్ మందులేమైనా ఇచ్చిందా?'' ఊరడించాను.

''నాకు నొప్పిలేదు సుజీ. కోపంగా ఉంది. బ్రహ్మ రాక్షసి పిన్నిమీద, చవటగా మారిన నాన్నమీద, నన్ను వాడుకున్న నిరంజన్ మీద. ఈ ప్రపంచం మీదే నాకు కోపంగా ఉంది.'' శోభ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

మూడురోజులు మా ఇంట్లో విశ్రాంతి తీసుకున్నాక శోభ వాళ్ళింటికి వెళ్ళిపోయింది. నిరంజన్ అద్దెపుస్తకాల షాపుని మూసేసి ఊళ్ళోంచి పారిపోయాడు. మేమిద్దరం పరీక్షలు బాగా రాసాం. శోభ మా స్కూల్ ఫస్ట్ వచ్చింది. నేను ఫస్ట్‌క్లాస్‌లో పాసయ్యాను. పై చదువులు చదివించనన్న తండ్రితో దెబ్బలాడి శోభ మేనమామకి ఉత్తరం రాసింది. ఆయన వచ్చి పంచాయితీ పెట్టి రెండెకరాల పొలం శోభ పేరున పెట్టించి, శోభని వాళ్ళ ఊరు తీసుకెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళబోయే ముందు శోభ నా దగ్గరకి వచ్చి నా చేతులు పట్టుకుని చెప్పింది.

''నేను మామయ్యతో నెల్లూరు వెళ్తున్నా సుజీ. రత్నం కాలేజీలో ఇంటర్‌లో చేరుతున్నా. ఇంక ఈ ఊరు రాను. గొప్పదాన్నవుతాను. ఎంతగొప్పదాన్నయినా నిన్ను మర్చిపోను. నేను పరువుగా వెళ్తున్నానంటే నువ్వేకారణం. సొంత అక్కా చెల్లి కూడా ఇంత సాయం చేయరు. రోజూ నిద్రలేవగానే నిన్నే తలుచుకుంటా. నువ్వూ బాగా చదువుకో. నీ మంచితనమే నీకు శ్రీరామ రక్ష.''

శోభ వెళ్ళిపోయింది. నా చేతుల్లో తను పెట్టిన పన్నెండువందల రూపాయలు మిగిలాయి.

ఆ తర్వాత నేను తెలుగుమీడియంలోనే బి.ఏ చదివాను. రాజారావుతో పెళ్ళయింది. మంచివాడు, బేంక్‌లో పనిచేస్తున్నాడు అని నాన్న నా ఇరవైయ్యోఏటే పెళ్ళి చేసేసాడు. శుభలేఖని పంపడానికి శోభవాళ్ళింటికి వెళ్ళి నెల్లూరు అడ్రస్ అడిగాను. వాళ్ళ పిన్ని 'నాకు తెలీదు' అని ఇవ్వలేదు.

పెళ్ళయ్యాక హైదరాబాద్ వచ్చేసాను. అందరూ మధ్య తరగతి ఇల్లాళ్ళలానే నా జీవితం కూడా పెద్దగా ఒడిదుడుకులు లేకుండా సాగింది. చాలామంది మధ్య తరగతి అబ్బాయిల్లా మా అబ్బాయికూడా యం.ఎస్. చేయడానికి అమెరికా వెళ్ళాడు. ఏడాదిన్నర తర్వాత వాడి చదువు పూర్తయింది. కాన్వొకేషన్‌కి అమెరికా రమ్మని, తను జాబ్‌లో చేరేలోగా మాతో గడపాలని ఉందని, తర్వాత బిజీ అవుతానని వాడు మమ్మల్ని బతిమాలి ఒప్పించాడు.

ఆమ్‌స్టర్ డేమ్‌లో మా తర్వాతి విమానానికి నాలుగ్గంటల టైం ఉంది. ఏర్‌పోర్ట్ చూద్దామని ఇద్దరం నెమ్మదిగా అన్నిగేట్లు చూసుకుంటూ తిరిగి రెండు గంటల తర్వాత మా గేట్ దగ్గరకి వచ్చాం. ఖాళీగా ఉన్న ఓ సోఫాలో కూర్చుని ఎదుటి సోఫాని చూస్తే, ఓ ఇండియన్ జంట కనిపించారు. ఆమెని చూడగానే నాకు శోభ గుర్తొచ్చింది. అవే పోలికలు. కాకపోతే మొరటుతనం తగ్గి నాజుగ్గా ఉంది. బాబ్డ్ హెయిర్. రంగుగా ఉంది. పక్కనే ఆమె భర్త హుందాగా అందంగా ఉన్నాడు.

''ష్! కొత్తవాళ్ళని అలా చూడకూడదు.'' రాజా నెమ్మదిగా మందలించారు.

''కాదండి. ఆమె మా శోభలా ఉంటేనూ'' నేను ఆయన చెవిలో గొణిగాను.

ఇంతలో ఓ పదిహేనేళ్ళమ్మాయి మేకప్ కిట్‌తో వచ్చి ఆవిడతో చెప్పింది. ''మమ్. నా కోంబ్ మర్చిపోయినట్లున్నాను.''

నా సందేహం తీరిపోయింది. ఆ అమ్మాయి అచ్చం చిన్నప్పటి శోభలాగే ఉంది.

నేను లేచి ఉద్వేగంగా ఆమె దగ్గరకి వెళ్ళి పిలిచాను.

"శోభా."

శోభ ఉలిక్కిపడి నావంక తిరిగి, నన్ను పోల్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ ఇంగ్లీష్‌లో అడిగింది.

"సారీ! ఎవరు మీరు?"

"నేను సుజాత. సుజీని" చెప్పాను.

తక్షణం శోభ మొహం నల్లబడింది.

"ఎలా ఉన్నావు? నెల్లూరులో నీ చదువు బాగా సాగిందా? మళ్ళీ మనూరు రాలేదే? మీ నాన్న మీద కోపం ఇంకా తగ్గలేదా? ఈ పాపని చూస్తే చిన్నప్పటి నువ్వే గుర్తొస్తున్నావు" నేను గలగల మాట్లాడుతూంటే శోభ స్పందన లేకుండా వింటూండిపోయింది.

రాజా నా చేతిని మృదువుగ నొక్కడంతో మాటలు ఆపి శోభ మొహంవైపు చూసాను. అయిష్టంగా, తిరస్కారంగా, ఇంకా పేర్లు పెట్టలేని ఎన్నో భావాలతో శోభ నావైపు చూస్తోంది. నన్ను గుర్తుపట్టిందని నాకు స్పష్టంగా తెలుసు. కానీ ఈ విధంగా ప్రవర్తిస్తుందని నేను అనుకోలేదు.

చివరికి మొక్కుబడిగా అడిగింది.

"బావున్నావా సుజీ."

శోభ భర్త పరిస్థితి గమనించి శోభ భుజం మీద మృదువుగా తట్టి నాతో చెప్పాడు.

"హలో అండీ. శోభకి తన ఊరన్నా, ఆ ఊరివాళ్ళన్నా ఎందుకో కోపం. పాపం చిన్నప్పుడు సవతి తల్లి పెట్టిన బాధలు మర్చిపోలేకపోతోంది. మీరు ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు? యు.ఎస్.యేనా?"

"అవునండి. చిన్నప్పుడు మేమిద్దరం ప్రాణస్నేహితులం. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత హఠాత్తుగా కనిపించడంతో నేను కొంచెం ఓవరాక్షన్ చేసాననుకుంటా."

బిడియంగా చెప్పాను.

"ఏ స్టేట్‌కి వెళ్తున్నారు?" నా మాటలు పట్టించుకోకుండా అడిగాడతను.

"మిషిగన్. ఏన్ ఆర్బర్ యూనివర్సిటీలో మా అబ్బాయి యం.ఎస్ చేసాడు. వాడి కాన్వొకేషన్‌కి వెళ్తున్నాం." రాజా చెప్పారు.

"ఓ! మేము డెట్రాయిట్‌లో ఉంటాం. శోభ, నేను ఇద్దరం అక్కడ డాక్టర్స్‌గా పనిచేస్తున్నాం." అతను చెప్పాడు.

నేను ఆనందంగా చెప్పాను.

"గొప్పదాన్నవుతానని చెప్పేదానివి శోభా. ఆ మాట నిలబెట్టుకున్నావు. నేను బి.ఏ చదివాను. తెలుగు మీడియం."

తను ముభావంగా చూసి తలూపింది.

"మా నాన్న పాము కరిచి పోయాడు. మా అన్నాయ్ గుర్తున్నాడా? సినిమా పిచ్చికదా వాడికి. సినిమాల్లోనే పనిచేస్తున్నాడు. కెమెరా డిపార్ట్‌మెంట్‌లో అమ్మ వాడి దగ్గరే ఉంది.." రాజా నా చేతిని మళ్ళీ నొక్కడంతో ఆపేసాను.

ఎటో చూస్తున్న శోభలో స్పందన లేదు. తర్వాత భర్తని అడిగింది.

"శాం! హెడేక్‌గా ఉంది. కాఫీ తాగుదామా?"

ఆ ముగ్గురూ హేండ్‌బేగేజ్‌తో కెఫ్టేరియా వైపు వెళ్ళిపోయారు. నేను అవమానంతో సోఫాలో కూలబడ్డాను. రాజా నన్ను మాట్లాడించే ప్రయత్నం చేయలేదు. కొద్దిసేపటికి బోర్డింగ్ కాల్ వినిపించింది. బిజినెస్ క్లాస్‌వాళ్ళని ముందుగా ఎక్కమని ఎనౌన్స్ చేసారు. శోభ కుటుంబం క్యూలో వెళ్ళిపోయారు.

ఎకానమీ క్లాస్‌లో మా సీట్లలో కూర్చున్నాక రాజాకి మా టెన్త్‌క్లాస్‌లో జరిగిన ఆ సంఘటన చెప్పి బాధగా అడిగాను.

"అది వెళ్ళేప్పుడు నా బాకీ తీర్చి వెళ్ళుండచ్చు. కానీ నేను చేసిన సాయాన్ని, సేవని తిరిగి తీర్చగలదా? ఆ రోజు హాస్పిటల్‌లో మా వాళ్ళెవరైనా చూస్తే ఏమయ్యేది? ఎంత సాహసం చేశాను? నెల్లూరు వెళ్ళేప్పుడు ఏం చెప్పింది? నిద్రలేవగానే నన్నే తలుచుకుంటానంది. ఇప్పుడు ఎదురుగా కనబడినా నోరు విప్పి మాట్లాడలేకపోయింది. మనం దిగేది కూడా డెట్రాయిట్లోనే కదా. వాళ్ళింటికి రమ్మని పిలవచ్చుగా? అసలు మాట్లాడడానికే నేను పనికిరాకపోతే ఇంక ఇంటికి పిలుస్తుందా ఏంటి? అసలు అంత సాయం చేసిన దాంతో ఇలాగేనా ప్రవర్తించేది?"

రాజా చిన్నగా నవ్వి చెప్పారు.

"దాన్ని ఆత్మన్యూనతా భావం అంటారు."

"సంస్కృతం కాదు. తెలుగులో చెప్పండి" విసుక్కున్నాను.

"తెలుగే బంగారం. శోభ చిన్నప్పటి విషయాలేం మర్చిపోలేదు. ఆ కసితో బాగా చదివి డాక్టరై, మరో డాక్టర్‌ని పెళ్ళి చేసుకుని అమెరికాలో స్థిరపడింది. తెల్లకాగితంలాంటి ఆవిడ జీవితంలోని నల్లటి మచ్చని గుర్తు తెచ్చే నీతో ఎలా మాట్లాడుతుంది? నిన్ను చూసినప్పుడల్లా గిల్టీతోనో లేక సిగ్గుతోనో కుంచించుకుపోయే పరిస్థితిని ఎందుకు రానిస్తుంది? ఆ సంఘటన గురించి తెలిసిన ఏకైక సాక్షివి నువ్వు. నీ ముందు తన భర్తతో, కూతురుతో మామూలుగా ఉండగలదా? అందుకే పాపం అలా ప్రవర్తించింది" రాజా వివరించారు.

ఆ పదిగంటల విమానప్రయాణంలో ఆలోచిస్తే నాకు ఆ వాదన నిజమే అనిపించింది. శోభ మీద కోపం తగ్గిపోయింది.

డెట్రాయిట్‌లో దిగాక నా కళ్ళు శోభ కోసం వెదకలేదు. ఎదురొచ్చిన మా అబ్బాయిని ఆప్యాయంగా అల్లుకుని వాడితో బయటకి నడిచాను.

(వచ్చే సంచికలో మరో సరిగమ)

Click here to share your comments